

(המשך מעמוד 14)

ני המלחמה היו רק רבע מיליון ערבים בישראל, והבעיה לא היתה בוערת בעיני ה' עולם הערבי. אז פרצה מלחמה רק כל עשר שנים.

אבל עכשיו העולם הערבי לא יכול לשכוח אף לרגע אחד כי יש מיליון וחצי ערבים תחת שלטון ישראל, וכי הישראלים יושבים בירושלים, בטיני, ועל תעלת סואץ. לא תי' פסק המלחמה אפילו יום אחד. העולם ה' ערבי יעודד את פעולות החבלה, ולא יהיה אף יום אחד של שלום.

לא, הזמן לא פועל לטובת השלום! **איך אתה מגדיר את ההבדל בין מצב-הרוח בקהיר לבין זה שבירושלים?** ישראל רוצה להכתוב פיתרון כאילו ניצ'חה את המלחמה. הערבים לא חושבים ש'הם הפסידו את המלחמה. הם חושבים ש'הם הפסידו קרב. הם מוכנים ללון על הס'דר כמי שהפסידו קרב, אך לא הפסידו את המלחמה. זהו ההבדל היסודי בין גישות הצדדים.

האם אמרת זאת למר אשכול? סיפרתי את אותם הדברים, בערך, לראש'הממשלה. אמרתי לו: לנו אין מה לת'לכם. כבר לקחתם את הכל. אני יכול לת'לכם רק את הדיאקט שלי. לנו אין עוד מה לת'לכם. עכשיו הגיע הזמן שאתם תתנו משהו! שתחזירו מה שלקחתם!

ומה הוא הסיכוי? הוא זיבר על ביסחון ישראל. דברים תמימים. לא היתה כל תוצאה. **האם אתה מאמין שיכול לקום שלום נפרד עם חוסיין בלי נשיא מצריים?** לא יכול להיות שלום עם חוסיין בלי שלום עם עבדאלנאצר. הרי הבעיה היא בעייה אחת. היא נוגעת לכל הערבים.

הממשלה

מחירה

של השתקה

איסר הקטן שוב יצא למלחמתו הגדולה. מי שהיה הממונה על שירותי-הבטחון של מדינת-ישראל חידש, השבוע, את מאבקי בממשלת-ישראל האוסרת עליו לפרסם את ספרו. על חטיפתו של אדולף אייכמן. איסר הראל טוען, כי כתב את הספר לאחר שקיבל רשות ושני אישורים מוקדמים משני ראשי-הממשלה: דויד בן-גוריון ולוי אשכול. לאחר שהספר נכתב, הוא עבר ביקורת כפולה מטעם הצנזורה הבטחונית וגם מצד הממשלה.

השר עירער. הצנזורה והממשלה איש'רו, שתיהן ביחד וכל אחת לחוד, את פירסום ספרו של הראל. ואו עירער אחד משרי-הממשלה על ה' החלטה. העניין הועלה מחדש, הפעם בישיבת-הממשלה שהתכנסה במיוחד לשם כך, ואשר התליטה - זמן קצר לאחר פעולת-כראמה - לאסור את הופעת-הספר. הסיבה הרשמית, כפי שנמסרה להראל: הפירסום עלול לגרום נזק.

ראשי-הממשלה הסכים. להלכה, זוהי גירסה נכונה.

אך השבוע העלה איסר הראל גירסה אחרת לגמרי. טוען איסר: הזכויות נמסרו על-ידו ל' ספריית-מעריב. הצהרון עמד גם לפרסם, ב' המשכים, קטעים מתוך ספרו. כשנודע ה' דבר לעורכי ידעות אחרונות, הם הגישו בקשה לממשלה, למסור לידיהם את תיקי' הבטחון הנוגעים לפרשה - לפירסום. לדברי הראל, נעתר אשכול או לבקשת ידעות אחרונות, הסיר את הסיחוג הסודי ממיסמכי-הפרשה, התיר העברתם לידיעות אחרונות.

לראש מערכת הצהרון הזה, דוב יודקוב'סקי, היתה אינפורמציה אחרת: "לאחר שנודע לנו שספרו של איסר הותר לפירסום", אמר, "ביקשנו לקבל את המיסמכים הנוגעים לפרשה ולפרסמם ב' עיתוננו. אם חושפים עובדות, יש לחשוף אותן עבור כולם. ההתרחשויות של איסר בפרשת-החטיפה

ימי כיבוש הבאסטיליה חזרו לבית צרכת הגועשת

השוטרים קיבל מכות אכזריות, בפניו, ב' זועקותיו, באשכיו. גערות נגררו בשיערן לאורך המרצפות. **וכך מתאר עירי-אוייה ישראלי, בכתבה ל"העולם הזה":**

*** **"מה זה, סייגון?"**

אוויר הופך לסמך ומורעל. המפגי'נים נאלצים לסגת לאורך שדרת ס' מישל - לב הרובע הלאטיני. כדי לעכב את הנסיגה ואת רדיפת-החיילים, מציתים המת'מרדים את מיתרסיהם, בעזרת בנוזין ונפט. "ראיתי חצי תריסר מכוניות-ספורט בוע'רות, בקטע קצר של ס'מישל.

בשלב זה מתחילים החיילים של המי'ש'מר הרפובליקאי להטיל רימוני-התקפה. קר'בות פנים-אל-פנים עזים מתחוללים. "זהויה מלחמת-גירילה!" נוהם חייל אחד. "מה זה פה, סייגון או פאריז?" צורחת סטודנטית - וצונחת עם גולגולת פתוחה.

בשעה שלוש בבוקר שותקת השירה. לעומת זאת, כל הרובע הלאטיני נוהם, כ' איש אחד: "דה-גול - רוצח! דה-גול - רוצח!"

*** **הבורגנים עוזרים**

ל יירי, בבתים הסמוכים. אינם נוע'לים את דלתותיהם. להיפך. הם קול'טים כל סטודנט פצוע או בורח - כדי שלא יעצרו על-ידי הסוורים, העוברים מ'רחוב לרחוב, מכים כל צעיר המסתובב בד'. שכנים אחרים מתזיזים על הסטודנטים, מ'למעלה, מיים - כדי להציל אותם מהש'פעת רימוני הגאז המדמיע. זה מחייב את השוטרים להטיל רימונים לתוך דירות ה' בורגנים הטובים, העוזרים למתמרדים.

מסביב לטורבון, ובייחוד ברחוב אולם, מתנהלים הקרבות העזים ביותר. שם מפ'עילים גם נשק סודי חדיש: קומפרטורים חשמליים, שנמצאו בבניין ההולך ומוקם ב' סביבה, הורסים בהם את מכוניות-השיטור. השריפות מתפשטות. על רקע שתי מכר'גיות בוערות, ניצבים שרי-הפנים האחראי על המשטרה, כריסטיין פושה, ושר-החינוך אלן פיירפיט. בינתיים, בשעה 4.20 בבוקר, מפר'סמת הממשלה את הודעת-הפיזוס שלה, בה היא מציעה לסטודנטים הפוגה, שחרור

נה בתולדות האוניברסיטה העתיקה, את בנייניה. סגן-הרקטור, שאלין, לא היה מסוגל להי'ענות לדרישתם: העניין הוצא מידיו, הפך לעסק משטרתי. אז נתן דני האדום את הפ'קודה: "חברה, לא נוזו מפה. מתבצרים!" ותוך שעות ספורות עמדו ברובע הלאטיני כיששים מיתרסים, העשויים גדרות, סבכות'ביוב, מכוניות, שולחנות בתי-קפה וכל הפך אחר הבא ליד.

*** **בקבוקי-מולוטוב מול רימונים**

בשעה 2.15 לפנות בוקר ניתנה ה'פקודה לחיילים ולשוטרים שעמדו מול הבאריקאדות: "לפזר את ההפגנות!" 500 חיילי המשמר הרפובליקאי, קסדות לראש ומגינים ביד, הסתערו על הסטודנ'טים. הצעירים הגיבו במטר של אבנים ובק'בוקי-מולוטוב מתוצרת-בית. ממש אותו רגע עוד הצהיר הרקטור של

מה רוצים הסטודנטים? האם זוהי התמרדות של אנארכיסטים, המבקשים להרוס את סידורי-החברה הישנים, או זהו סתם ביטוי של שאט-נפשם של הצעירים לגבי צרפת הישנה שדה-גול מגלם אותה? לפי כל הסיכויים - גם זה וגם זה. מה שברור הוא - שכאשר הושמעו לראשונה הסיסמות החרשות של המפגינים הפאריסי'אים, "דה-גול - רוצח!" ו"דה-גול - לע'זאול!" ניכר שהנוער מצא, סוף-סוף, סמל חי למישר הוקן השנא עליו.

*** **דני האדום: "מתבצרים!"**

הפגנות-הענק של ליל-השבת הביאו את המאבק הפאריסאי לשיאו. כמו בימי ויקטור הוגו והקומונה הפא'ריסאית, כמו בימי כיבוש-הבאסטיליה על-ידי ההמונים - שוב הוצבו הבאריקאדות ברחובות עיר-האורות; שוב בערו שמייה של

סטודנטים על באריקאדות הס קרעו את סבכות-הביוב ש' מסביב לעציה-שדרה, ערמו כיס'אות ורהיטים, הצטיידו בקבוקי-מולוטוב, יצאו לקרב כשהאינטרנציונל והמארסיזו בפייהם.

"דה-גול-רוצח!"

עצורים, והיענות, "לחביעות הוגנות וצוד'קות מצידם". אך בקבוקי-מולוטוב ממשיכים ליפול מן הגגות. ועשרות צעירים שוכבים, שבו'רי-איברים-ופרצוף, בתחנות-המשטרה.

*** **"להפסיק! להבליג!"**

ק בשעה 5.30 בבוקר פונה כהן-בנ'דיט, באמצעות שירותי-השידור הממלכ'תיים שהועמדו לרשותו, לחבריו בתביעה: "להתפזר! להפסיק! להבליג!" השוטרים מסתובבים ברובע, עוצרים כל מפגין כודד, כל סטודנט או צעיר המסתובב ברחוב לבדו, את הקבוצות אין הם מעזים לתקוף. "נאלצנו לקרוע את הפצועים מבין ידיהם של השוטרים, שהוסיפו להכות בהם", סיפר איש הצלב האדום שהיה במקום. בשבת בצהריים הודיע מפקד משטרת'פאריס, מוריס גרימו, את מאזן-האבדות ה'זמני של ליל-הלהבות ברובע הלאטיני:

- 367 פצועים, מהם 251 שוטרים וחיי'לים ו-102 מורדים.
- 24 פצועים שוכבים בבתי-חולים, מהם 4 סטודנטים ו-18 שוטרים.
- 460 איש נעצרו, מהם 61 זרים.
- 60 מכוניות נשרפו עד תום, 128 מכוניות אחרות ניזוקו קשה.

שבת-נשק יורדת על פאריס ועל צרפת. אך באופן זמני בלבד: כבר מודיעים האי'גודים המיקצועיים הגדולים, הסטודנטים ב' ערי-המחוז, המורים ותלמידי-התיכון, שהם יכריזו על שבתה כללית - וימשיכו איפה שמורדי לילה-שריפות הפסיקו.

הסרובון: "ההגיון עדיין יכול לנצח את האלימות!" אך המורדים בכל נלחמו בכל כוחם, כש'שירת המארסיזו והאינטרנאציונאל - ה' הימנון הלאומי והימנון הפועלים הבינלאו'מי - בוקעת בין ענני גאז-מדמיע ועשן'להבות, ושהיא מקועטת על-ידי קריאות'כוז, גניחות-פצועים והתפרצויות. כל סטודנט או תלמיד-תיכון שנפל בידי

פאריס, ושוב הושמעו, מעל לכל וקודם כל, קריאתם המסורתית של שונאי-השילטון: "מחנת לפרות הקדושות! מחנת לשוטרים!" המשבר הגדול פרץ לאחר שהסטודנטים, בהנהגתו של היהודי-גרמני הצעיר, דני כהן'נדיט, תבעו מסגן-הרקטור של הסרובון לפנות את כוחות-המשטרה שתפסו, לראשו'ר. בענה פאריסאית, פרה"ה הוא שוטר.

שוטר מטיל רימון על המתמרדים הצעירים. המשטרה והמישמר הרפוב'ליקאי השתמשו בנשק מגוון, החל בנאז מדמיע ו'עד לרימונים, שריסקו את כשרי-הסטודנטים. ומעל לכל, נופצו גולגולות רבות באלות השוטרים.